

РЕШЕНИЕ

№ 558

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 11.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4089** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от И. Д. Т. срещу Висшия съдебен съвет, с правно основание чл. 1, вр. чл. 4 ЗОДОВ, с която моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 30 842,32 лв., представляваща обезщетение за незаконно недопускане до изпълнение на функциите на длъжността районен прокурор в РП-С. за периодите 03.10.2003 г.-11.11.2003 г. и 15.05.2004 г.-10.05.2006 г., ведно със сумата от 35 228,12 лв., представляваща законната лихва върху главницата за периода от 01.11.2003 г. до 18.12.2014 г.

Твърди се, че стажът през процесния период е признат за трудов стаж с решение № 82/06.06.2013г. на ВКС по гр.д. № 970/2012 г. Също така излага, че до 03.07.2001 г., жалбоподателят е заемал длъжността районен прокурор в РП-С., след което считано от 05.07.2001 г. е бил назначен на длъжността инспектор в Инспектората на Министерство на правосъдието, след освобождаването от която е поискал да бъде възстановен на предишната длъжност. Изложено е, че с протоколно решение № 31 от 17.09.2003 г., ВСС е отложил разглеждането на молбата от 16.07.2003 г. от жалбоподателя за възстановяване на длъжността „районен прокурор” в РП-С., до приключването на образувани срещу него наказателни производства. С Решение № 2758 от 25.03.2004 г. по адм. дело № 8632/2003 г., ВАС е отменил протоколното решение на ВСС, като е постановил връщане на делото като преписка на ВСС за произнасяне по молбата за възстановяване. По подадена от ВСС касационна жалба срещу решението на тричленния съдебен състав, във ВАС,

петчленен състав, е постановил Решение № 6848 от 16.07.2004 г., адм. дело № 4547/2004 г., с което е оставено в сила решението на тричленния съдебен състав. След влизане в сила на решенията, ищецът отново е поискал да бъде възстановен на длъжността. С Решение по Протокол № 31 от 13 октомври 2004 г. ВСС отново е отложил вземането на решение относно молбата за възстановяване на длъжност „районен прокурор” в РП-С.. С протоколно решение № 38 от 1 декември 2004 г. ВСС е взел решение да не възстановява ищеца на длъжността „районен прокурор” в РП-С.. По жалба срещу посоченото протоколно решение във ВАС, петчленен състав, е постановил Решение № 4886 от 30.05.2005 г. по адм. д. № 11092 по описа за 2004 г. на същия съд, с което съдебният състав е отменил акта на ВСС и е върнал делото като преписка на ВСС за ново разглеждане на молбата за възстановяване на длъжността. В проведеното на 09.11.2005 г. заседание на ВСС, по Протокол № 33 е взето решение да се отложи разглеждането на молбата, с която ищецът е поискал възстановяване на основание чл. 35в, ал. 4 от ЗСВ (отм.). Срещу протоколното решение ищецът е подал жалба във ВАС - Петчленен състав, по която е образувано адм. дело № 11375/2005 г., като с Решение № 4282 от 20.04.2006 г., съдебният състав е отменил протоколното решение и е върнал делото на ВСС за ново разглеждане. С решение по Протокол № 23 от 10.05.2006 г., Висшият съдебен съвет е възстановил ищеца на длъжност „прокурор” в РП-С., „считано от датата на встъпване в длъжност”. Акт за възстановяване бил издаден на 10.05.2006 г. и въз основа на него ищецът заел отново длъжността прокурор. С решение № 82/06.06.2013г. на ВКС по гр.д. № 970/2012 г. по чл.86,ал.1 33Д във връзка с чл.213 ал.2 КТ е признато по реда на чл. 357 КТ вр. с чл.2 от УУТССР /отм./ вр. с §2 от ЗУТОССР за трудов стаж на ищеца времето от 03.10.2003 г. до 11.11.03 г. и от 13.05.2004 до 10.05.06 г., през което той не е работил на длъжността районен прокурор в РП-С. с нормална продължителност на работното време и възнаграждение от 1220 лв., поради неправилно недопускане на работа - незаконен отказ на ВСС да го възстанови на тази длъжност при условията на чл.35в, ал.4 от ЗСВ /отм./.

Претендираното обезщетение представлява трудовото възнаграждение, което ищецът не е получил за времето, през което е бил незаконно недопускан до изпълнение на функциите на длъжността районен прокурор в РП-С. и през който период, ищецът не е работил по трудово правоотношение.

Ответникът – Висш съдебен съвет, чрез процесуалния си представител, оспорва изцяло предявените искове по основание и по размер. Направено е възражение за изтекла 3-годишна погасителна давност за претендираните обезщетение и мораторна лихва, като се отбелязва, че ищецът е бил възстановен на длъжност „прокурор” в Районна прокуратура – [населено място], с решение на ВСС от 10.05.2006 г., а актът за встъпването му в длъжност е от 25.05.2006 г.

Представител на СГП излага становище за основателност на исковата претенция.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

До 03.07.2001 г., Т. е заемал длъжността районен прокурор в РП-С., след което считано от 05.07.2001 г. е бил назначен на длъжността инспектор в Инспектората на Министерство на правосъдието.

След освобождаването му от тази длъжност, с молба от 16.07.2003 г. до ВСС е поискал да бъде възстановен на длъжността прокурор в Районна прокуратура С.. С решение по протокол № 31/17.09.2003 г., ВСС е отложил разглеждането на молбата за възстановяване на длъжността.

Това решение Т. е оспорил пред ВАС, който с решение № 2758 от 25.03.2004 г. по адм. дело № 8632/2003 г., ВАС е отменил протоколното решение на ВСС, като е постановил връщане на делото като преписка на ВСС за произнасяне по молбата за възстановяване. По подадена от ВСС касационна жалба срещу решението на тричленния съдебен състав, във ВАС, петчленен състав, е постановил Решение № 6848 от 16.07.2004 г., адм. дело № 4547/2004 г., с което е оставено в сила решението на тричленния съдебен състав.

След влизане в сила на решението, Т., с молба вх. № 94-00-581/31.08.2004 г. отново е поискал от ВСС да бъде възстановен на длъжността прокурор в Районна прокуратура С., като е приложил двете съдебни решения. Подадената молба е разглеждана на общо пет заседания, на които решение не е взето, всеки път е отлагано възстановяването на ищеца на заеманата длъжност.

С решение по протокол № 38 от 1.12.2004 г., ВСС е взел решение да не възстановява ищеца на длъжността „районен прокурор” в РП-С..

Това решение е оспорено пред ВАС, който с решение № 4886/30.05.2005 г., постановено по адм.д. № 11092/2004 г. по описа на ВАС, петчленен състав – II колегия, го е отменил като незаконосъобразно и е върнал преписката за ново разглеждане на молбата на ищеца за възстановяването му на длъжността прокурор в Районна прокуратура С.. Решението е окончателно.

С решение по протокол № 33/09.11.2005 г., ВСС отново е отложил разглеждането на молбата на И. Т. да бъде възстановен на длъжността прокурор в Районна прокуратура С..

Това протоколно решение на ВСС отново е оспорено пред ВАС, който отново с решение № 4282/20.04.2006 г., постановено по адм.д. № 11375/2005 г. по описа на ВАС, петчленен състав – II колегия е отменил решение на ВСС и е върнал със задължителни указания за ново разглеждане на молбата за възстановяване.

С решение по протокол № 23/10.05.2006 г. на ВСС, ищецът И. Т. е възстановен на длъжността прокурор в Районна прокуратура С., считано от датата на встъпване в длъжност.

Въз основа на това решение, районния прокурор на Районна прокуратура С. е издал заповед № 12/25.05.2006 г. за възстановяване на ищеца на длъжността прокурор. А с акт за встъпване в длъжност от 25.05.2006 г. Т. е встъпил в длъжност прокурор в Районна прокуратура С..

С решение № 82/06.06.2013 г., постановено по гр.д. № 970/2012 г. по описа на ВКС, III гр.отд., съдът е отменил въззивното решение на СГС по гр.д. № 12710/2011 г. и е признал за установено, че времето от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и от 15.05.2004 г. до 10.05.2006 г. представлява трудов стаж за ищеца, въпреки че през този период не е работил на длъжността прокурор в Районна прокуратура С. с нормална продължителност на работното време и възнаграждение от 1 220,00 лв., поради неправилно недопускане на работа – незаконен отказ на ВСС да го възстанови на тази длъжност при условията на чл. 35в, ал.4 ЗСВ /отм./.

Видно от мотивите на посоченото решение е, че ищецът е заявил претенцията си за признаване на времето, през което не е бил допускан до работа, за трудов стаж,

но с писмо от 22.12.2010 г. му е отказано от страна на Прокуратурата на Р.България.

Исковата молба, въз основа на която е образувано настоящето дело е входирана при СРС на 19.12.2014 г.

По делото е изготвена съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните по делото, чието заключение съдът приема като компетентно дадено. Видно от заключението на вещото лице е, че общия размер на трудовото възнаграждение за периодите от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и 15.05.2004 г.-10.05.2006 г. е 30 588,37 лв., разпределени съответно:

От 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. – 1427 лв. /за м.10.2003 г. – 1000,00 лв., а за м.11.2003 г. – 427,00 лв./. Посочено е, че за м.11.2003 г. от общо 20 работни дни, ищецът е следвало да бъде на работа 7 работни дни, като сумата е изчислена по следния начин: $(1\ 220,00\ \text{лв.}:20\ \text{дни}) * 7\ \text{раб. дни} = 427,00\ \text{лв.};$

От 15.05.2004-31.12.2004 г. – 9 234,74 лв. /за м.05.2004 г. – 834,74 лв., а за останалите месеци до 31.12.2004 г. по 1 200,00 лв. на месец/. Посочено е, че за м. 05.2004 г. от общо 19 работни дни, ищецът е следвало да работи 13 работни дни, като сумата е изчислена по следния начин: $(1220,00\ \text{лв.}:19\ \text{дни}) * 13\ \text{раб. дни} = 834,74\ \text{лв.};$

От 01.01.2005 г. до 31.12.2005 г. – 14 640,00 лв. /по 1 220,00 лв. на месец/;

От 01.01.2006 г. до 10.05.2006 г. – 5 286,63 лв. /за м.05.2006 г. – 406,67 лв., а за останалите месеци от 01.01.2006 г. до 30.04.2006 г./. Посочено е, че м.05.2006 г. от общо 21 работни дни, ищецът е следвало да бъде на работа 7 работни дни, като сумата е изчислена по следния начин: $(1\ 220,00\ \text{лв.}:21\ \text{дни}) * 7\ \text{раб. дни} = 406,67\ \text{лв.}$

Вещото лице е изчислило и размера на претендираната лихва, считано от 01.11.2003 г. /датата на дължимост на първата главница до 18.12.2014 г. /датата на подаване на исковата молба/, като отделните размери са дадени в таблична форма. Изчислена е размера на лихвата върху всяка една от главниците за съответните периоди.

За периода от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г., лихвата, изчислена от 1-во число на всеки месец до 18.12.2014 г. е 1863,46 лв.

Лихвата за забава върху главниците за трудовите възнаграждение за периода от 15.05.2004 г. до 31.12.2004 г., считано от 01.06.2004 г. до 18.12.2014 г., е 11 074,47 лв., като са посочени лихвите върху трудовите възнаграждения за всеки един месец от 2004 г. по отделно.

Лихвата за забава върху главницата за трудови възнаграждения за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2005 г., считано от 01.02.2005 г. до 18.12.2014 г. е в размер на 16 091,60 лв., като са посочени лихвите върху трудовите възнаграждения за всеки един месец от 2005 г. по отделно.

Лихвата за забава върху главницата за трудови възнаграждения за периода от 01.01.2006 г. до 10.05.2006 г., считано от 01.02.2006 г. до 18.12.2014 г. е в размер на 5 373,66 лв., като са посочени лихвите върху трудовите възнаграждения за всеки един месец от 2006 г. по отделно.

Общият размер на лихвата за главница от трудови възнаграждения за периода от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г., изчислена от 1-во число на всеки месец до 18.12.2014 г. е 34 403,19 лв.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане са обективно съединени иски, предявени от И. Д. Т., с които ищецът моли съда да осъди ответника Висшия съдебен съвет да му заплати

сумата от 30 842,32 лв., представляваща обезщетение за незаконно недопускане до изпълнение на функциите на длъжността районен прокурор в РП-С. за периодите 03.10.2003 г.-11.11.2003 г. и 15.05.2004 г.-10.05.2006 г., ведно със сумата от 35 228,12 лв., представляваща законната лихва върху главницата за периода от 01.11.2003 г. до 18.12.2014 г. Претендираното обезщетение представлява трудовото възнаграждение, което ищецът не е получил за времето, през което е бил незаконно недопускан до изпълнение на функциите на длъжността районен прокурор в РП-С. и през който период, ищецът не е работил по трудово правоотношение.

Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество. Същата касае твърдения за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи за ищеца, в следствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, изразяващо се в недопускането му да заеме длъжността, на която е бил назначен.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват искове за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, от чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал.1 ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; настъпила вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липсата на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

От така изложеното, съдът приема, че първият въпрос, който следва да бъде разгледан е въпросът за пасивната процесуална легитимация на ответника. За да бъде един ответник надлежна страна по иск по чл.203 АПК, следва незаконосъобразният акт, действие или бездействие да бъдат издадени или съответно извършени/неизвършени от длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждението, срещу което е предявен искът. Т.е., всяко едно учреждение, юридическо лице или друга държавна организация, отговарят за вредите, които техни служители са причинили на граждани и юридически лица, със своите незаконосъобразни актове, действия или бездействия. Искът е предявен срещу Висшия съдебен съвет на Р. България, тъй като незаконосъобразното недопускане до заемане на длъжността, от което ищецът черпи права, е извършено именно от ВСС, като орган по назначаването на магистратите в Р. България, поради което и именно конституираният ответник е юридическото лице, пасивно легитимирано да отговаря за причинените на ищеца вреди от отмяната на тази заповед. ответник по предявения иск.

Въпросът за пасивната процесуална легитимация в лицето на ВСС е решен и с влязлото в сила решение на ВКС № 39/17.04.2018 г., постановено по гр.д. №

1720/2017 г. по описа на ВКС, с което съдът е обезсилил решение № 8545/24.11.2016 г. по гр.д. № 11558/2016 г. на СГС и решение от 04.01.2016 г. по гр. д. № 71232/2014 г. на СРС и е изпратил исковата молба ведно с делото на настоящия съд по подсъдност. С това решение, което е задължително за настоящата инстанция, ВКС е определил страните по делото, неговия предмет, както и подсъдността на предявените искове.

По фактите не е налице

Между страните не се спори по фактите както по отношение на недопускането на ищеца изпълнение на функциите на длъжността районен прокурор в РП-С. през периода от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г, така и че този период му е признат със съдебно решение, влязло в сила за трудов стаж. Не се спори също и относно размера на исковата претенция. Налице е спор единствено относно приложението на института на погасителната давност.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал.1 ЗОДОВ хипотеза, а именно налице е незаконосъобразно бездействие от страна на ВСС, изразяващо се в незаконосъобразно невъзстановяване на ищеца на заеманата длъжност прокурор в Районна прокуратура С.. Тази незаконосъобразност е установена с общо четири решения на ВАС, с които са отменяни решения на ВСС, с които ищецът не е възстановяван на заеманата от него длъжност прокурор. Невъзстановяването му на тази длъжност се е случило общо три път, като всеки един от отказите е оспорен и съответно отменен. Първият отказ е извършен с решение по протокол № 31/17.09.2003 г., което е отменено с решение № 2758 от 25.03.2004 г. по адм. дело № 8632/2003 г. по описа на ВАС, оставено в сила с Решение № 6848 от 16.07.2004 г., адм. дело № 4547/2004 г. Вторият е отказ е с решение по протокол № 38 от 1.12.2004 г., с което ВСС е взел решение да не възстановява ищеца на длъжността „районен прокурор” в РП-С.. Това решение е отменено с решение № 4886/30.05.2005 г., постановено по адм.д. № 11092/2004 г. по описа на ВАС, петчленен състав – II колегия, като ВАС е върнал преписката за ново разглеждане на молбата на ищеца за възстановяването му на длъжността прокурор в Районна прокуратура С.. Третият път ищецът не е възстановен на длъжността прокурор с решение по протокол № 33/09.11.2005 г., което отново е отменено с решение № 4282/20.04.2006 г., постановено по адм.д. № 11375/2005 г. по описа на ВАС, петчленен състав – II колегия, като отново ВАС е върнал със задължителни указания за ново разглеждане на молбата за възстановяване. В крайна сметка, ищецът е възстановен на заеманата длъжност прокурор в Районна прокуратура С. с решение по протокол № 23/10.05.2006 г. на ВСС. А с акт за встъпване в длъжност от 25.05.2006 г. Т. е встъпил в длъжност прокурор в Районна прокуратура С..

От изложеното се установява, че за периода от 16.07.2003 г., когато ищецът е подал молба за възстановяване на длъжността прокурор до 10.05.2006 г., когато ВСС е взел решение за възстановяване, ищецът е бил незаконосъобразно недопускан да заеме длъжността прокурор. В този смисъл, безспорно е установено, че за исковия период 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и 15.05.2004 г.-10.05.2006 г. ищецът не е заемал длъжността прокурор в районна прокуратура С., поради незаконосъобразния отказ за това от страна на ВСС.

В този смисъл е налице първата предпоставка – незаконосъобразен отказ от страна на ВСС, т.е. на орган или длъжностно лице на държавата, да възстанови ищеца на длъжността прокурор в Районна прокуратура С., т.е. при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред.

По отношение на наличието на вреда:

Както беше посочено по-горе, претенцията за настъпили имуществени вреди за ищеца се изразява в пропуснати ползи, представляващи нереализирани трудови възнаграждения, поради незаемането на длъжността прокурор, поради незаконосъобразния отказ за това.

За да бъде налице вреда, изразяваща се в пропуснати ползи, то следва резултата, който ищецът е целял да постигне, да е сигурен. Пропуснатата полза е налице, ако има неосъществено увеличение на имуществото на пострадалото лице, което е щяло да настъпи със сигурност и това увеличение непременно е щяло да се осъществи, ако не е бил незаконосъобразния акт. За ищеца ще е налице правото да получи обезщетение, ако докаже със сигурност, че е щял да получи приходи от трудови възнаграждения, за посочения от ищеца период, както и че този приход е в претендирания размер.

Пропуснатата полза се изразява в това, че едно лице пропуска да осъществи една полза, а именно да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички условия за това, като единствено увреждането /отменения незаконосъобразен акт/ го лишава от възможността да реализира една сигурна облага. Следователно пропуснатата полза е това увеличение на имуществото на увредения, което при обикновени условия би настъпило, ако ответникът не бе го увредил, т.е. тази, която при обикновено развитие на нещата би могла с висока степен на вероятност да се очаква. В конкретния случай съдът счита, че се касае за тежко увреждането на ищеца, който в продължение на почти три години не е възстановяван на длъжността прокурор, въпреки постановените съдебни решения за това. Въпреки, че отказите за възстановяване са били отменяни с решения на ВАС, ответния орган е отказвал да се съобрази със съдебните решения, като по този начин е отказвал да зачете правовия ред в страната. За да се приеме, че в правната сфера на ищеца е настъпила вреда, следва по безспорен начин да е установено, че без незаконосъобразния акт на длъжностно лице на ответника, пропуснатата полза със сигурност би се реализирала в правната му сфера, което обстоятелство беше установено от събраните по делото доказателства.

Следва и да се отбележи, че наличието на пропуснатата полза се предпоставя от съществуването на сигурност или поне висока степен на вероятност за увеличение на имуществото на кредитора, която не се предполага. В същия смисъл е и решение № 35 от 22.08.2014 г. на ВКС по т. д. № 1916/2013 г., както и приетото в ТР № 3/12.12.2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Съдът намира за безспорно доказана исковата претенция за обезщетяване на претърпени имуществени вреди в следствие на пропуснати ползи. Безспорно е установено с влязло в сила решение, че тези два периода са признати за трудов стаж на ищеца, което означава, че в същия период той е имал право да получава трудово възнаграждение. Като не го е получавал, поради незаконосъобразното недопускане до работа, поради

незаконосъобразен отказ от страна на ВСС, ищецът е претърпял вреда, която представлява пропуснати ползи, изразяваща се във възможност ищецът да увеличи имуществото си с размера на трудовото възнаграждение, което е следвало да получава при изпълнение на служебните си задължения като прокурор. Трудовото възнаграждение е сигурен приход за всеки един трудово ангажиран човек, и в случай, че се явява на работа и изпълнява служебните си задължения, със сигурност следва да получи и съответната престация от работодателя си, т.е. от ВСС. Като не го е възстановил незаконосъобразно на длъжността прокурор, което е следвало да бъде сторено, ВСС е лишил ищеца от сигурно увеличение на негово имущество с размера на трудовия му доход.

В този смисъл, настоящия съдебен състав приема, че за ищеца е налице настъпила реална вреда от пропуснати ползи, изразяваща се в неполучаване на приходи от трудово възнаграждение, което е доказано по несъмнен начин с представените по делото доказателства. В този смисъл, за ищеца е възникнало право да търси, а за ответника е възникнало задължение за обезщетяване на претърпяната вреда.

По размера на исковата претенция:

По отношение на размера на исковата претенция е приета съдебно счетоводна експертиза, която съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвена, отговаряща правдиво на поставените въпроси. Общият размер на дължимото от ответника обезщетение за безвреда на настъпила за ищеца вреда, представляваща пропуснатата полза, следва да се определи като общия сбор от пропуснатите ползи от нереализиран трудов доход за претендираните периоди – съответно от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и от 15.05.2004 г.-10.05.2006 г. Общият размер на дължимото се на ищеца обезщетение е 30 588,37 лв., разпределени съответно: От 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. – 1427 лв. /за м.10.2003 г. – 1000,00 лв., а за м.11.2003 г. – 427,00 лв./ От 15.05.2004-31.12.2004 г. – 9 234,74 лв. /за м.05.2004 г. – 834,74 лв., а за останалите месеци до 31.12.2004 г. по 1 200,00 лв. на месец/. От 01.01.2005 г. до 31.12.2005 г. – 14 640,00 лв. /по 1 220,00 лв. на месец/. От 01.01.2006 г. до 10.05.2006 г. – 5 286,63 лв. /за м.05.2006 г. – 406,67 лв., а за останалите месеци от 01.01.2006 г. до 30.04.2006 г./.

Тъй като ищецът претендира главница в размер на 30 842,32 лв., а съдът намира, че дължимата главница е в размер на 30 588,37 лв., то за разликата от 253,95 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид основателността на исковата претенция за общата сума от 30 588,37 лв. основателен е иска за заплащане на лихва върху посочената сума, считано от датата на влизане в сила на решение № 82/06.06.2013 г., постановено по гр.д. № 970/2012 г. по описа на ВКС, с което съдът е признал за установено, че времето от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и от 15.05.2004 г. до 10.05.2006 г. представлява трудов стаж за ищеца. Това е датата, на която вземането на обезщетение от трудовите възнаграждения, е станало изискуемо и от тогава ответникът е изпаднал в забава. А лихва се дължи за забава на вземането. Няма как лихвата за забава да е дължима от по-ранен период, преди вземането за главница да е станало изискуемо. Относно изискуемостта на главницата, съдът ще изложи мотиви по-надолу при

произнасяне по института на давността. Но датата на изискуемостта на главницата е датата, на която е отменен последния незаконосъобразен административен акт. Именно тогава възниква правото на обезщетение за периода на незаконосъобразното недопускане до работа. Т.е., лихва върху всяко едно от възнагражденията се дължи за периода от 06.06.2013 г. до 18.12.2014 г. Предвид на това се налага извършване на служебно преизчисление на претенцията за лихва, за което не са необходими специални знания. След направено собствено преизчисление, съдът констатира, че претенцията за лихва е основателна за сумата от 4 784,89 лв.

За съответните периода, лихвата е в следните размери:

За възнаграждението за периода от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г., което е в размер на 1 427 лв., размера на лихвата за периода от 06.06.2013 г. до 18.12.2014 г. е 229,90 лв.

За периода от 15.05.2004-31.12.2004 г., върху сумата от 9 234,74 лв., размерът на лихвата е 9 234,74 лв.

За периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2005 г. върху сумата от 14 640,00 лв., размерът на лихвата е 2 286,76 лв.

За периода от 01.01.2006 г. до 10.05.2006 г. върху сумата от 5 286,63 лв., размерът на лихвата е 825,77 лв.

Предвид изложеното, настоящия съдебен състав намира, че искът за присъждане на лихва за периода от 06.06.2013 г. до 18.12.2014 г. е основателен за сумата от 4 784,89 лв., като за разликата до пълния претендиран размер от 35 228,12 лв. за периода от 01.11.2003 г. до 06.06.2013 г., искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По възражението за давност:

За да бъде приложен института на погасителна давност, следва да се установи, че предявения иск е основателен, за да бъде погасен той по давност. Предвид изложеното по-горе, съдът е приел, че исковата претенция е основателна, както за главницата, така и за лихвата в посочените размери. Ответникът е направил възражение, че исковата претенция е погасена по давност, тъй като вземането е станало изискуемо на 25.05.2006 г., когато ищецът е встъпил в длъжност прокурор в РП-С., а искът за обезщетение е предявен на 19.12.2014 г., т.е. 8 години по-късно. Процесуалният представител на ищеца пък, счита че вземането е станало изискуемо с влизане в сила на решение № 82/06.06.2013 г., постановено по гр.д. № 970/2012 г. по описа на ВКС, с което съдът е признал за установено, че времето от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и от 15.05.2004 г. до 10.05.2006 г. представлява трудов стаж за ищеца, въпреки че през този период не е работил на длъжността прокурор в Районна прокуратура С. с нормална продължителност на работното време и възнаграждение от 1 220,00 лв., поради неправилно недопускане на работа. Т.е., основният спор е кога вземането е станало изискуемо.

Съдът приема, че вземането е станало изискуемо с влизане в сила на решение № 82/06.06.2013 г. на ВКС. Това е така, тъй като за да предяви този иск по чл. 2 УУТСССР във връзка с чл.357 КТ и §2 ЗУТССР, на ищеца е било отказано изплащане на възнагражденията и признаване на процесния период за трудов от страна на прокуратурата, която е била и първоначално

конституирана като ответник по делото. Именно с това решение се установява дължимост на вземането, поради което и от този момент, ищецът може да претендира неговото изплащане. В решението си ВКС е посочил, че тъй като процесния период е трудов стаж, то и възниква правото на ищеца да получи трудово възнаграждение за този период. Няма спор, че по принцип изискуемостта на вземането за обезвреда от незаконосъобразни действия бездействия и актове на администрацията настъпва с е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им /т.4 на ТР 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС/. Но в конкретния случай, въпросът който гражданския съд, а накрая ВКС е разгледал, е преюдициален относно вземането, тъй като същото произтича от трудови възнаграждения. С оглед характера на обезщетението, което се претендира, а именно доходи от трудови възнаграждения, искът за установяване на трудов стаж, се явява преюдициален, за възникване правото на вземания от трудови възнаграждения. В случай, че периода от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и от 15.05.2004 г. до 10.05.2006 г., не беше признат за трудов стаж, то ищецът нямаше да има право и на вземанията от трудови възнаграждения.

В разпоредбата на чл.110 ЗЗД е предвидено, че с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Съгласно чл. 114 ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Настоящият съдебен състав приема, че вземането е станало изискуемо от влизане в сила на решение № 82/06.06.2013 г., постановено по гр.д. № 970/2012 г., по описа на ВКС, поради което към датата на подаване на исковата молба, въз основа на която е образувано настоящето дело давността не е изтекла.

С оглед изложеното, съдът намира, за основателни и доказани претендираните от ищеца искове за обезщетяване на претърпени вреди в размер на 30 588,37 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди за неполучени трудови възнаграждения за периода от 03.10.2003 г. до 11.11.2003 г. и от 15.05.2004 г.-10.05.2006 г., като за сумата от 253,95 лв., представляваща разликата между претендираната и дължимата сума, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Основателен е и иска сумата от 4 784,89 лв., представляваща законната лихва върху присъдената сума, за периода от 06.06.2013 г. до 18.12.2014 г., а за сумата от 30 443,23 лв., представляваща разликата между претендираната и дължимата лихва, искът следва да се отхвърли като неоснователен.

Следва върху присъдената сума да се присъди и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на ищецът се дължат разноски с оглед уважената част от иска. Ищецът претендира разноски за адвокатско възнаграждение размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и депозит за

вещо лице в размер на 250 лв. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен на основание чл. 8, ал.1, т.4 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 2 812,11 лв. Съобразно уважената част на исковата претенция, на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 1 518,54 лв.

Предвид изхода на спора, на ищецът се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, с оглед уважената част от иска, в размер на 1 518,54 лв. по адм.д.№ 4184/2010г. по описа на АССГ

На основание чл. 226, ал. 3 от АПК, на оспорващия следва да бъдат присъдени и разноските, сторени пред Върховния административен съд в размер 1 518,54 лв., съобразно уважената част на исковата претенция

Направеното от ответника по касационната жалба искане за присъждане на разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. В разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ е посочено, че: "Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чиито размер не може да надхвърля максималния за правната помощ". Тази норма обаче, съгласно разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производствата се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последващо въззивно или касационно обжалване.

Така мотивиран и на основание чл. 203, Административен съд, С. град, II отд., 28 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Висшият съдебен съвет на Р. България **ДА ЗАПЛАТИ НА И. Д. Т., с ЕГН [ЕГН]** сумата от **30 588,37 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди за неполучени трудови възнаграждения от незаконно недопускане до изпълнение на функциите на длъжността районен прокурор в РП-С. за периодите 03.10.2003 г.-11.11.2003 г. и 15.05.2004 г.-10.05.2006 г., и сумата от **4 784,89 лв.**, лихва за забава върху главницата, считано от 06.06.2013 г. до 18.12.2014 г., в едно със законната лихва върху присъдените суми, считано от датата на подаване на исковата молба – 19.12.2014 г., до окончателното изплащане на сумата **КАТО** отхвърля иска за сумата от 253,95 лв., представляваща разликата до пълния претендиран размер на обезщетението за имуществени вреди и за сумата от 30 443,23 лв., представляваща разликата до пълния претендиран размер за лихва за забава за периода от 01.11.2003 г. до 06.06.2013 г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Висшият съдебен съвет на Р. България **ДА ЗАПЛАТИ НА И. Д. Т., с ЕГН [ЕГН]** сумата от 1 518,54 лв., представляваща направени от ищеца разноски по делото, с оглед уважената част на исковата претенция.

ОСЪЖДА Висшият съдебен съвет на Р. България **ДА ЗАПЛАТИ НА И. Д. Т., с ЕГН [ЕГН]** сумата от 1 518,54 лв., представляваща направени от ищеца

разноски, сторени по адм.д.№ 4184/2018г. по описа на Административен съд София-град с оглед уважената част на исковата претенция

ОСЪЖДА Висшият съдебен съвет на Р. България **ДА ЗАПЛАТИ НА И. Д. Т.**, с ЕГН [ЕГН] сумата от 1 518,54 лв., представляваща направени от ищеца разноски, сторени по адм.д.№ 2416/2019г. по описа на Върховен административен съд с оглед уважената част на исковата претенция, на основание чл. 226, ал. 3 от АПК

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: